

Kari Laitinen, 58, elektroniikka-asentaja, Hyvinkää:

KOKO ELÄMÄ ON RUKOUSTA

Rukous on minulle yhtä luonnollinen asia kuin syöminen. Se on joka päivä käytössäni oleva työkalu. Rukoilen pysyäkseen hengissä, suojautuakseni maailman tuulien viskelemiseltä.

Lapsena ja nuorena en muista rukoilleeni. Lapsuudenkodissani radio oli kyllä sunnuntaisin auki kirkonmenojen aikaan, mutta uskonto oli minulle täysin ulkokohtainen asia. Jumalanpalvelusta seuranneessa ortodoksisessa liturgiassa minua viehätti ihmeen kaunis laulu. Ne laulettu rukoukset koskettivat minua jo silloin.

Olen ollut ortodoksi parinkymmenen vuoden ajan. Ortodoksisessa ajattelussa koko elämä on rukousta. Myös liturgiat ja vigiliat ovat rukousta alusta loppuun saakka.

Rukoilemme paljon muiden ihmisten puolesta. Minäkin rukoilen, että kaikki ihmiset pelastuisivat, ja tiedän, että myös minun puolestani rukoillaan. Rukoilen myös maailmanrauhan, kirkon, patriarkan, piispojen ja muiden kirkon palvelijoiden puolesta.

Itselleni pyydän viisautta, varsinkin silloin kun tulee kompuroitua. Pyydän sitä sen verran, kuin Jumala katsoo tarpeelliseksi antaa. Rukoilen myös anteeksiantoa ja sitä, että Herra availisi minun silmiäni. En ole millään muotoa erinomainen ihminen, olen syntisistä ensimmäinen, ja Jumalalta pyydän apua päivän tehtävien kunnialla selvittämiseen. Näen, että Jumalan on välillä tällaista ukkoa vähän kuritettavakin.

Kaksitoista vuotta sitten perhettämme kohtasi suuri menetys, kun lapset menettivät äitinsä ja minä vaimoni. Tänäpäen olen kiitollinen siitä, että lapset ovat selvinneet ja että tämä ukkokin on vielä ihan tolkussaan. Saan olla Jumalalle kiitollinen myös uudesta elämänkumppanistani.

Ulkoiset vaikeat asiat pysäyttävät, mutta kaiken pohjalla on kuitenkin varmuus siitä, että Herra hoitaa. Tapahtukoon Sinun tahtosi – ihmisellä ei ole muuta vaihtoehtoa. Meidän on kuitenkin myös itse ponnistettava ja kannettava vastuu omista tekemisistämme ja tekemättä jättämisistämme.

Ortodoksisessa kirkossa on paljon hyviä, valmiita rukouksia. Yksityinen ihminen voi rukoilla myös omin sanoin. Rukoukseen voi hiljentyä kotona ikonin edessä, mutta yhtä lailla vaikka metsässä hiihtäessään. Olennaista on nöyryys Jumalan edessä.

Olen muutaman vuoden ajan opetellut kreikan kieltä ja alkanut usein myös rukoilla sillä kielellä. Rukoukset ovat samoja Kreikassa ja Suomessa, mutta kielten erilaisuuden vuoksi saan niihin erilaisen otteen. Lähestyn Kristusta ikään kuin eri suunnasta.

Aina välillä huomaa yrittäväni liikaa. Sitten muistan, että onhan minulla viisaampikin auttaja. Sen asian tiedostaminen tuo turvallisen ja rauhallisen olon. Kristus on elämän perustuslaki, jota ei tarvitse kyseenalaistaa.

Kotimaa 11/2009, sarja ”Minun rukoukseni”; toimittaja Irja Ketola; julkaistaan haastateltavan ja lehden luvalla